

15. SANAYİ POLİTİKASI

Sanayi Politikası, malların serbest dolaşımı, dış ekonomik ilişkiler, enerji, sermaye, çevre, bilim ve araştırma, devlet yardımları ve rekabet, sosyal politika ve istihdam gibi diğer politika alanlarıyla kesişen bir yatay bir politika alanıdır. Bu müktesebat başlığı altında genel sınai rekabet politikasına ilişkin sektörel bazı düzenlemeler üye ülkeleri bağlayıcı nitelikte olmamakla birlikte, Avrupa Topluluğu'nu Kuran Antlaşma'nın (Roma Antlaşması) "Sanayi" başlıklı 130. maddesi bu konuda yol gösterici nitelik taşımaktadır. 23 Temmuz 2002 tarihinde sona eren AKÇT Antlaşması'na dayanan konuya ilişkin bazı hükümler ise bugün geçerliliğini yitirmiştir.

Rekabete dayalı piyasa ekonomisinin güçlendirilmesi, düzenleyici altyapının yenilikçiliği teşvik etmesi, yeniliklere uyum sağlanması, insan kaynaklarının geliştirilmesi, çevre dostu yatırımların ve teknolojilerin teşvik edilmesi gibi unsurlar Sanayi Politikası alanında Avrupa Birliği'nin öncelikleri olarak ön plana çıkmaktadır. Bu nedenle AB'nin aday ülkelerden sanayilerini yeniden yapılandırmaları ve özelleştirme faaliyetlerini tamamlamaları gibi beklentileri vardır. AB'nin Sanayi Politikası alanında üye devletlerden en önemli beklentisi ise rekabetçi sanayinin korunması için gerekli önlemleri almalarıdır. Bu başlık altında yer alan hususlar şöyle özetlenebilir:

- Sanayinin yapısal değişikliklere uyum sağlamanın hızlandırılması,
- Topluluk içerisinde girişimciliği destekleyen bir ortamın oluşturulması,
- İşletmeler arasında işbirliğinin artırılması,
- Yenilik, araştırma ve teknolojik gelişmelerin sanayi alanına yansıtılması.

Sanayi Politikası aday ülkelerin en kolay uyum sağladıkları alanlardan birisidir.